

[Justitsministeren.]

havde jeg nær sagt, hvor meget politi vi sætter ind på at søge fornuftige færdselsregler overholdt, er og bliver det til syvende og sidst et spørgsmål om her i landet at skabe en højere færdselskultur end den, vi i øjeblikket har. Jeg er slet ikke blind for det rigtige i den tanke, at vi her har uhyre meget at lære, og at meget ville være opnået, hvis vi kunne lære af englænderne. Jeg ved ikke, om det er noget, der ligger i den danske folkekarakter. Det er muligt, at det kan forklares på mange andre måder, f. eks. ved, at trafikintensiteten er steget så voldsomt i løbet af få år, men at stigningen ikke er så voldsom, at den i sig selv tvinger til hensyntagen. Jeg beder om, at man lægger mærke til, at flertallet af ulykkerne ikke sker, hvor trafikken er særlig intensiv, nemlig i hovedstaden; der er trafikken så intensiv, at man simpelthen må udvise megen agtpågivenhed. Den samme nødvendighed foreligger ikke ved landevejskørsel, og der sker i virkeligheden ulykkerne. Det ærede medlem hr. Vagn Bro brugte vendingen: jo flere biler, des mere hastighedsbegrænsning. Jeg synes, at konsekvensen så tilsidst bliver, at vi får millioner af biler, og de holder allesammen stille.

(Kort bemærkning).

Thisted Knudsen: Jeg fik det indtryk, at den højtærede justitsminister bestred rigtigheden af de tal, jeg fremførte i mit indlæg. Ministeren ville gerne have at vide, hvorfra jeg havde disse oplysninger. Ja, vi menige folketingsmedlemmer har heldigvis nu fået et sted, hvor vi kan henvende os, og det er i folketingssekretariatet; vi har jo ikke administrationen til rådighed på samme måde som ministeren og skal heller ikke have det. Med formandens tilladelse vil jeg gerne citere af et notat, jeg har modtaget fra sekretariatet:

„Folketingssekretariatet,
København, den 26. november 1954.

Hr. folketingsmand Thisted Knudsen.

Ifølge oplysning fra færdselspolitiet udviser en sammentælling af de månedlige opgørelser følgende tal for dræbte og kvæstede i tiden 1. juli 1952—1. juli 1953 og 1. juli 1953—1. juli 1954. . .“
og så nævner man færdselspolitikets tal, de

tal, jeg her har fremført. Det drejer sig om passagerer og motorførere, der er kommet til skade, og der er tale om en fordobling af antallet. Jeg tvivler ikke om, at disse tal er aldeles rigtige, og der er ingen som helst grund til at drage dem i tvivl.

A. C. Normann: Jeg ønsker ikke, at det skal blive opfattet således, som den højtærede justitsminister måske har gjort det, at jeg vil foretrække, at vi i forbindelse med færdselsloven får landevejene overstrøet med politi og en vældig udvidelse af færdselspolitiet, således at man faktisk bliver i stand til at føre en effektiv politikontrol med trafikanterne i landet, for jeg tror ikke, det er muligt at gå så vidt. Det er muligt, at man en overgang, efter at de nye bestemmelser er gennemført, skal have noget mere politi på vejene, det tror jeg ville medføre en yderligere sikring. Iøvrigt må jeg sige, at jeg tror mest på prævention i form af større straf, når fejl konstateres ved domstolene eller ved politiets undersøgelser af ulykker eller uheld. Jeg tror, at man faktisk kan opnå en hel del ved at skride hurtigere ind end hidtil overfor den, som har begået fejlen, altså ved en forøgelse af ansvarsbevidstheden.

Jeg har talt om domsprøvelse, og nu siger den højtærede justitsminister, at det ikke kan være sådan, at man, når der faktisk konstateres væsentlig skyld på begge sider, lægger skylden på den ene part og ikke på begge. Nej, det vil jeg indrømme, hvis der er tale om noget i retning af væsentlig skyld eller overhovedet nævneværdig andel i uheldet eller ulykken for begge parter vedkommende. Det, jeg har talt imod, er den domspraksis, som er almindelig, hvad mange har erfaret, at man ligefrem søger at finde noget at hænge også den anden part op på; det kan være en teknisk fejl, det kan være en manøvre, som ikke har forbindelse med ulykken. Derfor ser man også — jeg har fornylig set et eksempel derpå — at det ved domstolenes erstatningsafgørelser pålægges den ene part at betale hele erstatningen, men begge parter får bøde, formentlig udfra den betragtning, at den anden part vel skal have en bøde for den tekniske fejl, men ikke fordi den har bidraget til, at ulykken skete; man benytter lejligheden til at ramme ham, fordi der er en fejl ved hans